

Bussumse kunstenaar helpt nabestaanden bij maken grafmonument of urn

'Ik wil de mensen troost geven'

IN HET ZONNETJE

Grote passie voor muziek en B.M.O.L.

Mensen die dagelijks hun werk doen en vaak met veel plezier, zijn geen nieuws. Toch willen wij elke week zo'n persoon voor even 'in het zonnetje' zetten.

Met zijn jonge leeftijd van twintig jaar heeft Johan van der Heijden toch al een lange geschiedenis bij de Loosdrechtse muziekvereniging B.M.O.L. (Bevriend Met Onze Leden). Inmiddels zet hij zich al een jaar of tien actief in voor de vereniging. De trompettist speelt in beide orkesten, maakt arrangementen bij de muziekcommissie en is daarnaast in de weer met de website. „Eigenlijk kwam ik al in aanraking met B.M.O.L. toen ik nog bij mijn moeder in de buik zat. Ik kom uit een hele muzikale familie en mijn moeder doet aan slagwerk. Dus dat heb ik echt wel gehoord als baby”, vertelt Johan van der Heijden over het begin dat hij in aanraking kwam met de Loosdrechtse muziekvereniging.

Johan van der Heijden

zijn vereniging aardig meekomen als het op competitie aankomt. „We zijn als harmonieorkest niet echt competitief, maar af en toe doen we mee aan een festival om te kijken waar we staan. Het is leuk om daar aan mee te doen. Vorig jaar zijn we in Baarn bij een muziekfestival tweede geworden achter de Schager harmonie. Dat was best goed.” Naast de muziekfestivals leeft Van der Heijden ook toe naar de andere concerten die het orkest geeft.

„Zo hebben we vaak een voorjaarsconcert. En in november komt er een grote show aan waarbij we samenwerken met onze zustersmuziekvereniging Amicitia uit Kortzenhoef. Dat zijn de dingen waar je naar uitkijkt.” Waarom de jonge 's-Gravelander zich zo actief voor een muziekvereniging inzet en bijvoorbeeld niet veel met sporten bezig is, daar heeft hij wel een verklaring voor. „Het gaat eigenlijk vanzelf. Het is zo gegroeid. En het is ook gewoon heel erg gezellig en leuk om te doen. Daarbij is muziek gewoon mijn passie. Dat is nou eenmaal zo.”

Jasper Schoon

Weet jij iemand die je graag in het zonnetje zou willen zetten, mail dan naar redactiehilversum@gooieneemlander.nl

LEZERS SCHRIJVEN

Brieven van lezers zijn welkom. Houdt u er rekening mee dat de lengte beperkt blijft tot 250 woorden en dat het een onderwerp betreft waarover de krant heeft bericht. De redactie heeft het recht bijdragen te weigeren of in te korten. Insturen kan ook via e-mail naar brieven@gooieneemlander.nl met vermelding van uw postadres.

Staking

Zomaar doordeweekse dagen op het Stationsplein in Bussum. Geen eindeloos ronkende autobussen waar vele chauffeurs nog steeds niet weten waar de uitzetknop zit als ze moeten wachten. Geen verkeersopstoppingen of bijna aanrijdingen meer met vaak angstaanjagende situaties voor de fietsers en wandelaars. Geen hoge snelheden meer als de buschauffeurs door de straten vliegen.

Heerlijk, je bent rustig plein geworden. Je hoort zelf de vogeltjes weer fluiten. Je zou haast hopen dat de staking van de chauffeurs heel lang mag duren.

Bussum, A. Meij

Schilderij

Met verbazing/zorg heb ik kennis genomen van de beslissing van het gemeentebestuur van Huizen inzake verplaatsen van kunstwerken, omdat enkele medewerkers/burgers, aanstoot eraan hebben genomen. Met enkele betrokkenen heb ik overlegd en concludeerde dat Huizen een ernstige fout heeft gemaakt

Direct na de raadsvergadering nam kunstenaar Ellen Vroegh de twee gewraakte schilderijen mee naar huis.

BUSSUM - „Het lijkt me heel erg om afscheid te moeten nemen van je kind. Ik heb veel respect voor die ouders. Ik merk dat ze niet alleen verdrietig zijn, maar ook krachtig.” Kunstenaar Christien Claassen is in Bussum een eigen werkplaats gestart. Bij haar kunnen nabestaanden zelf een monument maken voor hun dierbare overledene. „Deze betrokkenheid spreekt steeds meer mensen aan.”

DOOR EDWARD DE VRIES LENTSCH Het is even snikheet in haar werkplaats aan het Oosterpad. De grote keramiekoven heeft 23 uur meer dan duizend graden Celsius gestookt. Het ruikt, door de houten betimmering in de werkplaats, een beetje naar een sauna. In de oven ligt een groot hart af te koelen. Het is voor een kindje dat zeven maanden oud is geworden. De ouders hebben zelf twee kleinere hartjes beschilderd en samen vormen ze nu een drie-eenheid voor altijd.

Ruim tien jaar geleden begon Christien Claassen met les geven aan oudere mensen. Cursussen beeldhouwen en keramiek. Ze kwam in aanraking met cursisten die iemand hadden verloren. „Enkele jaren geleden kreeg ik de opdracht om een gedenkteken te maken voor een gezin, een moeder met twee kinderen van wie de vader werd vermist.” Daarna volgde het begeleiden van een monument voor een overleden kindje. „De witte porseleinen tegels zijn door de moeder met hulp van mij gemaakt. Ze werden bewerkt met gedichten, tekeningen, teksten in allerlei kleuren.” De tegels zijn op een betonnen pilaar geplaatst, met daar bovenop een bronzen vaas die naar de hemel kijkt.

„Dat staat op begraafplaats Zorgvliet in Amsterdam, toevallig tegenover een graf van een ander kindje. De moeders zochten contact en zo kwam de tweede moeder bij mij.” (zie 'Ik had gelijk een goed gevoel'). „Zij en haar man hebben ieder een eigen hart beschilderd en er teksten op gezet. Heel persoonlijk.”

„Het idee om iets te doen met rouwverwerking is dus op mijn pad gekomen”, vertelt Christien Claassen. „Ik heb gemerkt dat ik mensen troost wil geven.” Het spreekt nabestaanden aan iets eigens aan een graf toe te voegen. Maar hoe, dat is dan de volgende vraag. „De ervaring

Christien Claassen: „Nabestaanden hebben een goed idee wat ze willen, al zijn ze zich daar niet altijd bewust van.”

FOTO STUDIO KASTERMANS

leert dat nabestaanden bij de eerste kennismaking in mijn atelier wel degelijk een goed idee hebben wat ze willen, al

zijn ze zich daar niet altijd bewust van. Ze kijken rond, wijzen kleuren aan en bevelen vormen of materialen die bij

hun idee passen. De persoonlijke begeleiding geeft ze de ruimte zelfvertrouwen op te bouwen in het zelf iets maken. Dat kan

samen, met familie of vrienden, of alleen. Iedereen maakt zo op eigen wijze contact met zijn of haar verdriet en kan dit op een

creatieve manier omzetten in een nieuw tastbaar beeld van duurzaam materiaal.”

Een combinatie van kunstenaar en nabestaande is ook mogelijk. „Bijvoorbeeld deze urn. Die heb ik gemaakt, maar de familie heeft op de zevenhoekige onderkant opdrachten gezet, onzichtbaar voor een buitenstaander. De deksel is een steen schaal, vastgemaakt op de urn. Zomers staat de urn buiten en dan kunnen vogels de deksel als waterbak gebruiken. En in de winter kunnen er kaarsjes in.”

Meer informatie via www.christienclaassen.com

'Ik had gelijk een goed gevoel'

„Onze Rozemarijn (we noemen haar altijd Romy, geschreven met een hartje in plaats van de o) is in maart 2005 na een hersenvliesontsteking overleden. We wilden op haar graf niet zo'n grijze steen zoals bij volwassenen.”

„Wat dan wel? Daar hebben

we lang over gedaan. Want eerst denk je nog 'ze hoort hier niet te liggen' en hadden we er heel veel moeite mee”, vertelt Susus Verschoor.

Ze heeft net met haar man onder begeleiding van Christien Claassen drie harten beschilderd en beschreven. „Het moest

iets moois, kleurrijk en blijvends worden.”

„Wat vinden we bij Romy passen? Liefde. Dat hoort bij Romy. Zo kwamen we op de harten uit”, vertelt ze.

„Bij Christien had ik gelijk een goed gevoel. Ik heb eerst het hele verhaal van Romy ver-

teld. Ze is heel mensgericht. Zo aardig, en een rustige uitstraling. Ik ben zelf niet erg creatief, dus daar heeft ze mee geholpen. Ook met het materiaal. Met veel geduld. En heel flexibel in de tijd voor ons. Ik kan dit echt iedereen heel erg aanraden.”

Alloctonenraad mobiliseert hulpverleners om ouders te helpen bij opvoeding Zelfs Baarn heeft last van 'straatkinderen'

BAARN - Valt vooral 's zomers op, maar is een permanent probleem: de moderne straatkinderen. Kleintjes al vanaf drie, vier jaar die aan hun lot worden overgelaten en tot 's avonds laat op straat zijn. Vaak met de kenmerkende zak snoep of chips en net wat oudere kinderen als verkeerde voorbeeld. Nee, dit is geen beschrijving van de Amsterdamse Bijlmer. Het is de situatie in Baarn. De plaatselijke Alloctonenraad heeft er genoeg van: actie, nu.

DOOR HENK RUNHAAR

Jarenlang was de Alloctonenraad een papieren tijger in Baarn. Maar onder een fris bestuur wordt het tijd signaleerde problemen écht aan te pakken. Dat van de 'straatkinderen' als eerste. „We zeiden tegen elkaar: dit moet nu niet wéér onder in een laatste belanden bij de gemeente. We hadden gesprekken met wethouder Joost de Wilde, burgemeester Jan de Groot. Super positief. Wij hadden het plan al klaar: bijeenkomsten voor alle ouders in de wijken waar het speelt, rond de Oosterstraat en de Sonneveldflats. Het zijn niet alleen alloctone kinderen waar dit over gaat”, zegt secretaris Nona Salakory van de Alloctonenraad.

Het leidde tot niets. Salakory: „Pas toen we bij een PvdA-bijeenkomst over integratie onze nood klaagden, werden we serieus genomen.”

Inmiddels is het eerste grote succes geboekt: de Straatpeeldag op de Wijkamplaan eind mei. Onder de lichte paraplu van lekker spelen op een afgesloten weg, bleken opvoedkundige workshops in tenten ergens op zijn aan te slaan. „Heel wat moeders uit de wijk zijn geweest. Soms met kinderen erbij, handig om het voor te doen”, zegt maatschappelijk werker Ria Dobma van Beweging 3.0, het voormalige Amant.

Een beeld van de straatpeeldag die in mei in de Wijkamplaan werd gehouden.

ARCHIEFFOTO STUDIO KASTERMANS

Laagdrempelig en praktisch, dat slaat aan. „Leren luisteren, eten, naar bed gaan. En ook leren wat een kind op welke leeftijd wel of niet kan”, somt Dobma op. Ze gaf de workshops met collega's van onder andere het consultatiebureau Baarn, ook onderdeel van Beweging 3.0 en houdt er een positief gevoel aan over.

„Het zijn lieve ouders, die het beste met hun kind voor hebben. Veel hebben capaciteiten genoeg en zijn geholpen met tips en handreikingen, waardoor het thuis gewoon beter gaat. Maar er zijn juist in deze wijken ook moeders met een depressie, soms door een oorlogstrauma. Die geen aandacht aan hun kinderen

kunnen geven, maar zelf hulp nodig hebben. De wijkgerichte aanpak werkt als een zeef, deze moeders hebben andere hulp nodig. Wij helpen ze op de goede plek te komen.”

Volgens Salakory is het beter om het onderwerp een beetje in te kleeden. „Noem het vooral niet Opvoeden in de wijk, zoals de gemeente doet. Dan hebben ouders meteen zoiets van: wij niet.”

Het helpt om de lessen opvoedkunde een beetje te camoufleren, leert de Straatpeeldag.

Dobma benadrukt dat de Baarnse ouders zeker geen mislukkelingen zijn. „Maar het is vaak moeilijk om duidelijk te zijn. Er is ook zoveel te kiezen.

Even een voorbeeldje: een kind van twee kun je vragen of hij een boterham wil en laten kiezen uit tien soorten beleg. Maar dat werkt gewoon niet als je vindt dat jouw kind een broodje moet eten. Je hebt dan eerst ruzie met je kind over die boterham, daarna nog eens over het beleg. Geef gewoon dat broodje en zet hooguit drie soorten beleg neer. Je kunt ook niet tegen je kind zeggen: je moet lief zijn. Nee, duidelijkheid: geen ruzie maken, eet je bord leeg.”

Toezicht

Streng is Dobma ook. „Ouders moeten weten dat kinderen van drie, vier, vijf jaar niet zonder

toezicht op straat kunnen zijn. Er zijn enorm veel risico's: verkeerde, mensen met verkeerde bedoelingen, de vijver.”

Ouders die niet in Nederland zijn geboren en getogen hebben vaak een inhaalslag te maken. „In het land van herkomst is het misschien heel normaal om je kleine kind alleen op straat te laten spelen, er is vaak veel meer sociale controle of minder gevaar. Hier letteren we minder op elkaars kinderen.”

Ook laat opblijven is zo'n punt. „Kom je uit een land waar het 's middag dik veertig graden is en iedereen siesta houdt, dan zijn de schooldagen wellicht daarop aangepast is het logisch